Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT (1839-1848)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: ”Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind”, i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 135. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964414048464/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Din Kjæreste! Nei, hvilket bandsat Vaas!
Hvem har dig denne Løgn paa Ærmet bundet?
Man hører nok, du taler som en Gaas.
M i n Kjæreste han er! J e g har ham vundet;
Det meer end een Gang tydelig vel saaes;
Desuden har paa Gaden j e g ham fundet.
Hei! svar mig, Adam! Er du ikke min? —
Han mumler: hverken hendes eller din.

Hvad, ei min Kjæreste? min Kjærest' ei?
Og jeg, som for min Øiesteen dig kalder,
Min Hjertensfryd og Trøst i Ungdomsalder —
Ta'er Line atter klagende paavei;
Hvorpaa med Kys hun ham om Halsen falder,
Og føier bønlig til: Sig ikke Nei!
Knuus ei det Haab, hvoraf jeg Alt mig loved!
Dog han bestandig rysted paa sit Hoved.

Da om sin Kjærlighed ham Pigen minder
Med Ord saa gode, som hun kun dem har;
Men da endnu han tøver med sit Svar,
Hun sukker dybt, og ned medeet der rinder
En Strøm af Taarer over hendes Kinder,
Ved hvilket Syn det ham i Hjertet skar.
See, siger hun, mens stærkere hun græder:
See, hvor du gi'er mig Sorger, din Forræder!

Mens saa i Taarer Line sig udtømmer,
Staaer Trine, som i Sligt ei fandt Behag,
Og over Scenens Ømhed følte Nag,
Ved Siden af, og bittert dem bedømmer.
Snart heit hun leer, snart hidsig hun sig rømmer,
Snart ta'er af Bollen hun et dygtigt Drag,
Bestandig til et Indhug fix og færdig:
Da faaer en Tanke hun, just hende værdig.

Der har du Noget, som en Grils kan skolde!
Medeet hun raaber, hlussende og hed,
Idet den hele, fulde Punschebolle
Hun over Lines Hoved helder ned.
Men Line, som i Favn just monne holde
Vor Helt, ham pludselig bortstøder vred,
Og knytter Haanden, mens hun siger: Grumme!
Hvorfor mod mig er dine Læber stumme?

Her foer hun op med Hviin og vilde Skrig
Mod Trine, som stod smilende af Galde.
En ung Mænade syntes nu hun lig;
Thi hendes Haar sig havde opløst alle,
Og ned om hendes Skuldre vildt de falde,
Mens Kind og Øie flammer som til Krig.
Høit hendes Hjerte steg, og Vreden svæved
I Skyer om Panden, da sin Haand hun hæved.

De tvende Damer kom i Haandgemæng,
Og tumlede, ved Kampen ret gjort vilde,
Hen fra den ene til den anden Seng.
Vor Helt forsøgte beggeto at skille,
Idet han med en Stemme, barsk og streng,
Dem bød at skamme sig og være stille;
Hvorpaa han hurtig mellem Begge foer,
Men over ham hvor regnede der Ord!

Hør bare, hvor saa kjækt og stolt han snakker,
Ret som han havde at befale her,
Den Stodder og den jammerlige Prakker,
Der knap i sine Buxer Seler bær' —
Saa raaber sorte Trine til sin Makker.
I Raseri dog Line kom især;
Hun Kniven griber, som paa Bordet ligger,
Og efter Adam hen med den hun stikker.

Derhos hun skriger: dø du skal, Forræder!
Du, som min Elskov skjændelig bedrog,
Dit Hjerteblod at see, min Sjæl nu glæder!
Her Kniven efter ham igjen hun jog,
Og han, sig dækkende med sine Klæder,
Om Bordet rundt ihast nu Flugten tog,
Forfulgt af begge Furier — da hændte sig,
Just som han Døren naaer, at Bladet vendte sig.

Thi medens Trine vedblev høit at skjelde,
Smed Line Kniven langt i Stuen hen,
Og kasted op sig til hans Bryst igjen,
Som vilde Smerten hende overvælde.
Ak! sukker hun: for Ret lad Naade gjælde!
Forlad mig ikke! Vær endnu min Ven!
Jeg har mig sat det fast i mine Tanker,
At i min Nød du være skal mit Anker.